

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaë, 1661

1 Morte viri dubia quæ nupsit, adultera non fit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

Idem non duo a principio facti vir & mulier, neque duo
viri, neque dua mulieres: sed primum vir, deinde ex eo
mulier. Nam enim naturam volens hominum confitit
tueri Deus, ab uno principio creaturæ hujus incipiens,
mulierum, & disparium naturarum eripuit facultatem.
Evidentissimè itaq; apparet, ita virum esse caput mulieris,
ut nulla vota abstinentiæ, vel religiosa conversationis licentia sit
sine ejus licentia Deo offerre: etiamsi viro permittente appropi-
sa fuerit, non licet ei votum opere complere, cum vir voluerit
revocare permissum. Vota vero continentia sua altius permissa
ab altero valent offerri, quod post permissionem non valent in stru-
tum deduci.

CAUSA XXXIV.

Videmus viri in captivitate ductus est: postea u-
xor ejus audient illam mortuam, missa alii: de-
monstrata illi captivitate rediens, reperit uxorem suam.
Illa posteriori amore captiva assernatur, torum prioris
viri.

- 1. Nunc primò queritur, an sit ista rea adulteris, qua vi-
vente viro suo, alteri nupsit.
- 2. Secundo, an redeunte primo sit cogenda recedere a secundo, &
redire ad primum.

QUESTIO I. & II.

Vbiq; questio terminatur a Leonis
Papa, qui scribens Niceta Aquilensis Episcopo, e-
pist. 77. cap. 1. & sequentibus, ait.

C. I. Quis alii nupsit, putans uxorem suam
mortuam esse, illo redeunte ad priorem
redire cogitur.

Uxor & per bellicam cladem, & per gravissimos
hostilitatis incurfus ita quaedam dicitur divisa esse,
conjugia, ut abductus in captivitate viris, femine co-
rum remanserint defutura, que viros proprios aut in-
teremptos putant, aut nunquam à dominatione cre-
derent liberandos, & ad aliorum conjugium sollicitu-
dine & cogente transferunt: cumque nunc, statu rerum
auxiliante Domino in meliora converso, nonnulli co-
rum, qui putabantur periisse, remeaverint, merito cha-
ritas tua videtur ambigere, quid de mulieribus, que a-
liis conjunctæ sunt viris, à nobis debeat ordinari. Sed
quia novimus scriptum, quod à Deo jungitur mulier
viro, & iterum præceptum agnovimus, ut quod d. Deus
junxit, homo non separet, necesse est, ut legitimum
fœdera nuptiarum redintegrandam credamus, remo-
tis malis, que hostilitas intulit, unicuique hoc quod
legitimè habuit, reformetur: omnique studio procuran-
dum est, ut recipiat unusquisque, quod proprium est.
Nec tamen culpabilis judicetur, & tanquam alie-
ni juris perceptor, qui personam ejus mariti, qui jam non
esse existimabatur, assumpsit. Sic enim nullas que ad
eos, qui in captivitate ducti sunt, pertinebant, in jus
alienum transire potuerunt: & tamen plenum iustitiam
est, ut eisdem reverfis propria reformentur. Quod si in-
mancipiis, vel in agris, aut etiam in domibus, ac posses-
sionibus ritè servatur, quanto magis in conjugiorum
redintegratione faciendum est? ut sic, quod bellica ne-
cessitate turbatum est, pacis remedio reformetur? Et
ideo, si viri post longam captivitatem reversi, ita in di-
lectione suarum conjugum perseverant, ut eas cupiant
in suum redire consortium, omittendum est, & incul-
pabile judicandum est, quod necessitas intulit, & resti-
tuendum, quod fides poscit. & infra, e. 4. §. Sin au-

tem aliqua mulieres ita posteriorum viros nuptias
sunt captæ, ut malint his colere, quam in legitimum
redire consortium, merito sunt notandæ, ita ut etiam
de iustitia communicatione priventur, que a deo
facili contuminationem criminis elegerunt: ob id
aces sibiinet pro sua incontinentia placuisse, quod illud
missio poterat expiare. Redeant ergo in suum
voluntaria redintegratione conjugii: neque illud
ad opprobrium male voluntatis trahitur, quod
necessitatis extortit: quia sicut he mulieres, que
ad viros suos nolunt impie habende sunt, ita illi
in affectum inimum ex Deo redeunt, merito sunt
de b. iudicio.

C. II. Quis viro, vel uxore de captivitate redien-
tibus, propria redintegritate con-
jugia.

Item Innocentius Papa Presb. in epist. p.
C. Vm in captivitate & viro mulier tenentur
conjugium cum constituta Fontanum & certum
cognovimus. Sed favore Domini reverfa viro sua
& nullo diffidente uxorem se memorat esse
Qua de re domine filii merito illustri, statumque
tholica suffragante illud esse conjugium, quod
erat gratia divina fundatum: conventumque
mulieris, priore superflite, nec divino opata, nulli
cto esse legitimam.

C. III. Quis primo viro redire, secundo
alio nupsit, nisi secundum redintegratam
primo reconjunctam non
potest.

Item Hieronymus ad Ananiam Presb. p.
Non satis animadvertere & potui, quid d. &
dicere voluit [alio viro per vim accepto], &
per vim accepto congregata videlicet mulier
lenem rapuit. Erquare postea raptorem
missit? legat libros Moysi, & inveniet desolatum
si in civitate fuerit oppressa, & non clamante
quasi adulteram: si autem in agro oppressa, non
esse à scelere, & violentum legibus subtrahit. Ergo
ista foror, que, ut dicit, vim passa est, ut nuptias
sive corpus Christi accipere, & non adhibere
agat penitentiam: ita duntaxat, ut secundo
non appellatur vir, sed adulter, & tempore
non copuletur. Quod si durum ei videtur, non
lectum non potest derelinquere, nec proficere
voluptati, audiat Apostolum p. condamnatum
testis calicem Domini bibere, & calicem
moniorum.] & alio §. loco: [Quis communis
ac tenebris? qui consensu Christo, & Belli?]
vam loquor, imò non novam, sed veterem, que
testamenti auctoritate firmatur. Si reliquum
virum, & reconciliari priori voluerit, non potest
ei enim in Deuteronomio §. [Si accipere
rem, & habuerit eam, & non invenierit
specu ejus, propter aliquam feditionem, scilicet
sepulchri, & dabit in manu ejus, & dimittat eam
sua. Cumque egressa adultera i. maritum
le quoque oderit eam, dederitque ei libellum
dimiserit de domo sua, aut certe mortuam
terit prior maritus recipere eam uxorem, &
& abominabilis facta est coram Domino, ut
facias terram tuam, quam Dominus Deus tuus
bi possidendam.]

a In Cod. canonum, cap. 42. b Sent. 4. dist. 20. Polyg. l. 6.
c. 4. Anfl. 10. c. 22. Baril. 9. c. 57. c. solitudine. orig. 100 p. 8.
e. 24. & 190. 192. Pann. l. 6. c. 187. d. Matth. 19. Epistola e-
pist. c. 2. e. C. 3. Bar. l. 9. c. 5 & 6 p. 3. c. 199. Baril. 9. c. 57. 100 p. 8.
e. 92. Pann. l. 6. c. 187.

a al. quia inevitabiliter centum & 70. reg. &
b. iudicanda. c. 100 p. 8. c. 24. Pann. l. 6. c. 187. &
u. missi cognoscitur. e. Sententia dist. 20. Polyg. l. 6.
f. 1. Cor. 10. g. 2. Cor. 6. h. 1. Dom. 191. i. ad
lectio. k. c. aliter.